

MEISE EEN OORD VAN RUST EN NATUURSCHOON

NAAR Meise reist men, van Brussel uit, met de «boerentram». En vroeger werden de inwoners van Meise «klotboeren» geheten omdat zij over zulke dege-lijke kleigronden beschikken. Niet iedereen die te Meise woont, is echter een boer. Er staan in dat lieve Brabantse dorpje tegenwoordig zelfs heel wat mooie villa's, die vaak, met hun witte gevel en hun rood pannendak, in het zeer fraaie landschap een vrolijke schilderachtige noot bijbrengen. Te Meise staat er bovendien een bekend kasteel. Maar over dat kasteel spreken wij seffens. Want wie op een dorp aankomt, gaat eerst naar de kerk, omdat de kerk bijna altijd het middenpunt van het dorp is en doorgaans met zijn toren de vreemde bezoekers direkt aanlokt.

De kerk te Meise is toegewijd aan de heilige Martinus en mag gerust een zeer mooi gebouw genoemd worden. Zij werd opgericht in Gotische stijl. De middenbeuk, die dateert van 1626, is een gaaf exemplaar van de Brabantse gothiek. Het koor dagteekent van omstreeks 1500 en heeft laatgotische venstertraceringen. Het werd in 1895 voortreffelijk gerestaureerd, zoals een 150 jaar vroeger, in 1735, ook de toren gerestaureerd werd, die, precies in dat jaar, door de bliksem was vernield geworden.

Zeer merkwaardig zijn in de kerk de fresco's op de wanden van de kruisbeuk. Zij behoren tot de best bewaarde fresco-schilderingen uit de tweede helft van de 16e eeuw en worden toegeschreven aan Frans Floris die leefde van 1516 tot 1570. In 1895 werden ook deze fresco-schilderingen gerestaureerd.

In de kerk bevinden zich eveneens gebrandschilderde glasramen aan de beide zijden van het hoogaltaar. Zij werden vervaardigd in 1834 door M. Capronnier en stellen St. Martinus en St. Jozef voor.

De Sint-Martinuskerk.

Waterweelde.

Aan St. Martinus, die zijn mantel aan een arme schenkt, is ook een schilderij gewijd, een copij van het bekende meesterwerk van Van Dyck dat zich in de kerk te Zaventem bevindt. Ten slotte staat er in de kerk nog een mooi O.L. Vrouwenbeeld op een zijaltaar.

Gaan we nu, van de kerk, naar de pastorie van Meise, die nog een waardig exemplaar is van de typische Brabantse bak- en bergsteen-architectuur uit de 17e eeuw. In de pastorie bevinden zich verscheidene schone schilderijen die worden toegeschreven aan Mathias van Helmont en, in de tuin van de pastorie, groeit een reuzenhulst die, volgens de specialisten, mag gerekend worden bij de drie grootste van het land.

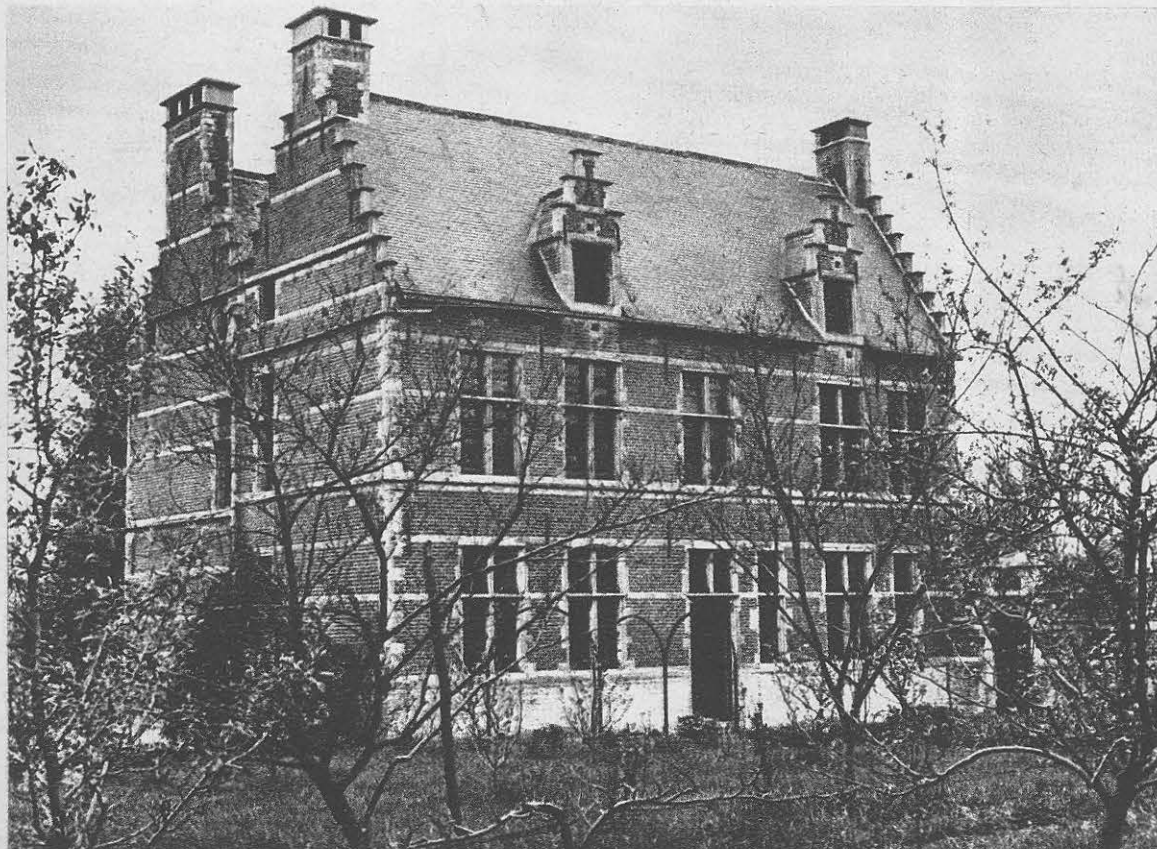
Wenden wij nu onze schreden naar het kasteel, dat doorgaans het kasteel van Boechout wordt genoemd, al bevindt het zich wel de- gelijk op het grondgebied van Meise.

Het kasteel is bijna geheel omringd door water en heeft aldus volop een vroeg-Middeleeuws uitzicht. Zo oud is het evenwel niet. Maar historisch gaat het toch terug op zeer oude voorgangers.

Het oudste kasteel zou zijn oorsprong te danken hebben gehad aan de schrik die de hertogen van Brabant koesterden voor de heren van Grimbergen. De hertogen van Brabant zouden namelijk, juist om de macht der heren van Grimbergen in te tomen, het domein van Boechout geschonken hebben aan de heren van Kraainem om er een versterking van te maken en een voorpost tegen de Berthout's, die de heren Grimbergen waren.

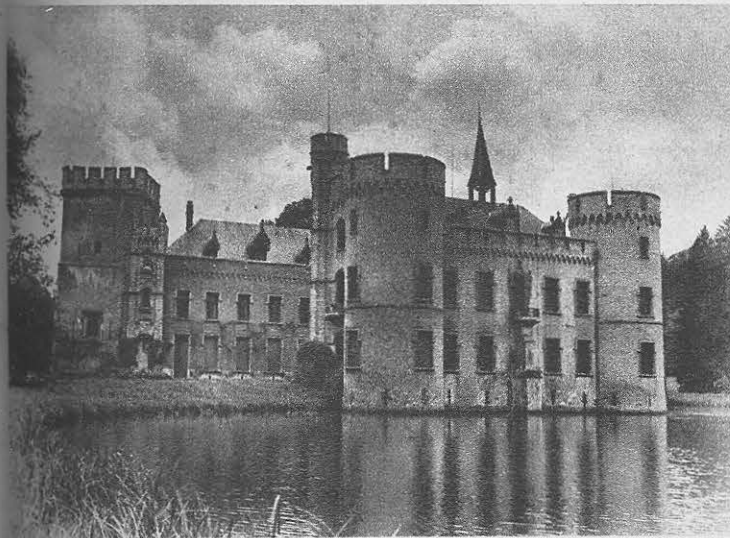
Van de eigenlijke heren van Boechout is er voor het eerst sprake in 1278. In 1356 zou dan de genaamde Jan van Boechout op zijn kasteel een geweldige belegering gekend hebben toen Lodewijk van Male, graaf van Vlaanderen, met zijn leger optrok om Brussel te veroveren. In 1445 behoorde het kasteel reeds in eigendom aan

HIERNAAST : De pastorie.

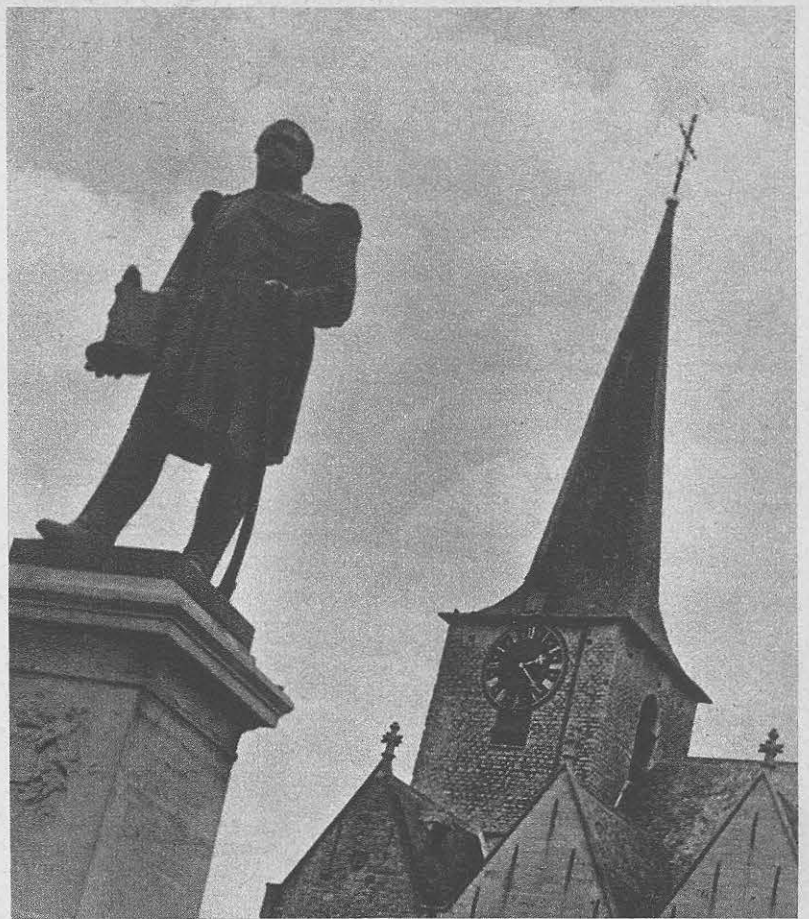
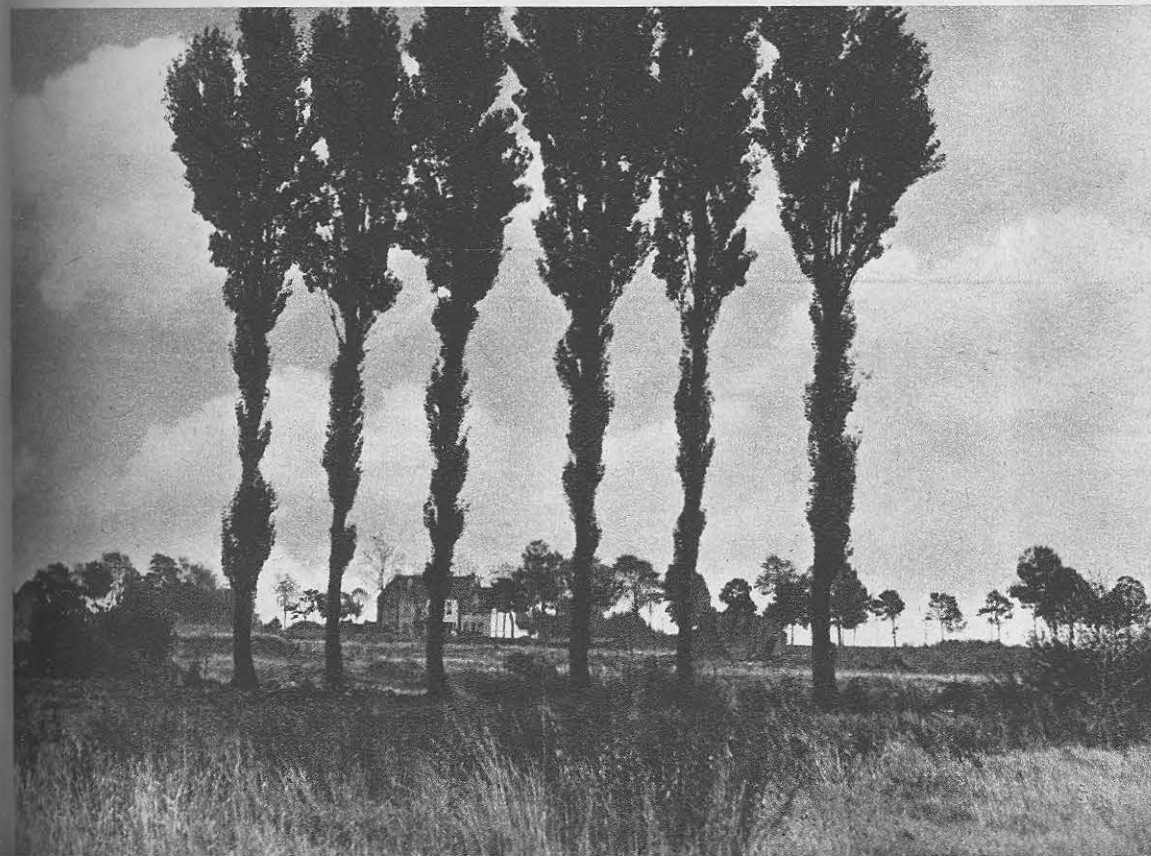

Oude watermolen.

Het kasteel van Boechout.

Standbeeld voor de kerk.

Everard de la Marck, het beruchte «everzwijn der Ardennen».

Omstreeks 1600 werd de burcht door de toenmalige heer Christophe d'Assonville volledig gerestaureerd. Het was toen een vierkantig gebouw, dat met vijf torens geflankeerd was en dat temidden van een grote vijver lag waaromheen schilderachtige dreven slingerden.

Na in 1678 te zijn overgegaan aan de familie Roose, werd het in 1879 van deze familie door koning Leopold III aangekocht om als ver-

blijf te dienen voor zijn ongelukkige zuster, de voormalige keizerin Charlotte van Mexico, die er woonde van April 1879 tot aan haar dood in 1927.

In 1883 werd het domein nog vergroot door de aankoop van het aanpalende kasteel met park van Baron van der Linden d'Hoogvorst, het oude «Hof te Meysse», dat reeds in de 13e eeuw vermeld wordt als een bezit van de Immersele's. Dit oude hof werd in de vorige eeuw echter totaal verknoeid en ging in December 1945 verder door brand totaal te loor.

Op dit ogenblik is het domein van Boechout, dat 97 ha beslaat, staats-eigendom. En er wordt thans volop gewerkt om van het uitgestrekte domein een nieuwe gedroomde kruidtuin te maken, aangezien de kruidtuin te Brussel zo heerlijk gehavend werd door de in aanbouw zijnde Noord-Zuid-verbinding. Als deze kruidtuin eens volledig in orde zal zijn, zal men misschien het publiek ook toelaten in het oude kasteel dat zeer merkwaardig is, ondermeer omwille van de talrijke gebeeldhouwde deuren, lambrizeringen, ramen enz. Het kasteel werd in 1832 gerestaureerd en bij die gelegenheid grondig gewijzigd. Toen werden o.m. de grachten gesloopt, de valbruggen weggehaald en de puntorens afgebroken. Het best bewaard is nu nog de zware vierkante 22 meter hoge toren die zeker het oudste gedeelte van het kasteel is en die waarschijnlijk dagtekent uit de 14e eeuw. Het andere gedeelte werd waarschijnlijk in de loop van de vijftiende eeuw gebouwd.

Brengen we ten slotte te Meise nu nog gauw een bezoek aan de St. Elooi-kapel die in 1652 werd herbouwd, maar waarvan reeds in het begin van de 13e eeuw sprake is. Het gebouwtje is op zichzelf weliswaar geen kunstwerk, maar het is prachtig door lindes omringd en aldus een mooi en aantrekkelijk landschap geworden.

HIERNAAST : Een pracht van een landschap.